

[Ole Bjørn Kraft.]

af indgangsvejene til Jylland. Jeg håber derfor, at jeg har forstået det rigtigt, når jeg mener, at sagen kun er stillet i bero, og at man vil søge den løst i en nærmere tilknytning til NATO. Hvis jeg har uret heri, vil jeg bede den højtærede udenrigsminister om at rette mig. Jeg har i øvrigt vanskeligt ved at se, at der skulle kunne tilvejebringes en nøjere tilknytning til NATO end den, der har været foreslået, når man ret ser den igennem. Jeg kan heller ikke tro, hvis man har ængstelse for suverænitetsspørgsmålet, at dette skulle blive mindre under en sådan ordning. Måske kan vi under denne debats videre forløb få oplysninger om, hvad der er den egentlige grund til, at regeringen har skiftet holdning. For den danske offentlighed ser det nemlig ud til, at det er det, der er sket.

Ligesom det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har jeg tænkt mig at gøre nogle bemærkninger om det udenrigspolitiske nævn og da særlig om regeringens forhold til nævnet. Bortset fra et enkelt tilfælde, som vi har kritiseret — jeg tænker på indbydelsen til den russiske ministerpræsident Khrustjev, en indbydelse, som jeg senere skal gøre nogle bemærkninger om — har regeringen naturligvis i formen overholdt at give det udenrigspolitiske nævn oplysninger, men jeg synes ikke, at arbejdsforholdene i det udenrigspolitiske nævn for øjeblikket er tilfredsstillende. I adskillige tilfælde har en sag været diskuteret i pressen, betydelig tid før vi har fået den forelagt i nævnet. Der har været lejligheder, hvor vi med meget kort varsel har skullet udtale os om spørgsmål, som vi ikke havde nogen mulighed for at være tilstrækkeligt forberedt på.

Det er blevet det konservative folkepartis opfattelse, at det samarbejde om den danske udenrigspolitik, som vi jo alle ønsker — også regeringen, derom er jeg aldeles overbevist — vil være bedst tjent med, om møderne i nævnet kunne blive bedre forberedt også ved tidligere tilsendelse af materiale,

således at man havde mulighed for i tide at kunne forberede sig til drøftelserne. Når der udtrykkeligt i forfatningen af 1953 står, at regeringen, inden betydningsfulde udenrigspolitiske afgørelser skal træffes, rådfører sig med det udenrigspolitiske nævn, må der virkelig også gives nævnets medlemmer, og da ikke mindst oppositionspartiernes, der jo ikke orienteres på samme måde som regeringspartiernes, en mulighed for virkelig at kunne give regeringen råd, således at der kan blive en virkelig forhandling og drøftelse. Selv om flertallet naturligvis har afgørelsen, er det efter min mening forfatningens klare bud at styrke grundlaget for samarbejde om landets udenrigspolitik.

Jeg tror ikke, at regeringen og den højtærede udenrigsminister er uenig med mig heri, og jeg håber derfor, at vi i fællesskab kan finde en løsning, således at forholdene kan blive mere tilfredsstillende, end de er i dag, og således at man mere direkte opfylder, hvad der var hensigten med denne bestemmelse i forfatningen af 1953.

Den højtærede udenrigsminister gjorde nogle bemærkninger om indbydelsen til Ruslands ministerpræsident, og det gør det jo nødvendigt for mig blot at fremhæve, at vi ikke har ændret vor opfattelse af, at tidspunktet for udsendelsen af denne indbydelse fra de tre nordiske lande er uheldigt valgt af grunde, som vi har fremhævet. Vi synes ikke, at forholdene i Ungarn har ændret sig sådan, at det er nødvendigt nu at opfylde indbydelsen. Vi synes, at den kendsgerning, at den kommer umiddelbart efter det hårde pres, som Sovjetunionen lagde på et nordisk land, nemlig Finland, ikke kan anbefale denne indbydelses udsendelse nu. Og ikke mindst Berlinkrisen må, synes jeg, have været en advarsel. Nu siger man, at ministerpræsidenten jo først kommer i august måned. Jeg tror ikke, at den højtærede udenrigsminister kan garantere os, at der ikke på det tidspunkt vil være en anspændt situation, hvor hans besøg her vil kunne komme til at virke overordentligt